

En berättelse till er som är nyfikna på vad jag har haft för mig på min resa till Shanghai hösten 07...

Jag tog ledigt från min rektorsroll och for till Shanghai för att medverka i Shanghai Dance 07, en festival för modern dans. Där presenterades två föreställningar av The Outmost White 22 och 23 september, jag presenterade Dance Screen Sweden på uppdrag av SI vid två tillfällen samma datum och jag gav två lectures samt en masterclass för kinesiska dansare och koreografer innan vi for hem. ”Vi” var jag själv, dansare Helene Karabuda, tonsättare Tommy Zwedberg och ljusdesigner Mats Andreasson. Intensiva dagar!

Shanghai, denna enorma stad med 20 miljoner invånare, tog emot oss mestadels mulen, fuktig och härligt varm. CNN rapporterade om ”super tyfonen” som passerat Shanghai på sin väg mot Nordkorea. 2 miljoner människor hade evakuerats från områden söder om staden. De enda spår vi kunde se, var några kvarglömda sandsäckar som skydd mot vatten vid dörrposter till ett par butiker. Shanghai var också mjukt och vänligt, märkvärdigt lugnt och ”europeiskt”. Det är inte så svårt att känna sig hemma där. Problemet är språket. Bland scenkonstnärer är engelskan arbetspråk men folk på gatan och på hotellet talar väldigt lite engelska. Själv har jag kommit till ”hej” och ”tack”...

På väg dit ”tappade” vi en natt. Bästa boten mot ”jet-lag” är massage. Alltså gick vi alla iväg första kvällen till Dragon Fly och kom euforiska tillbaka vid midnatt, mjuka i både kropp och själ, sov gott och samlade energi för några dagars hårt jobb.

Vi gästade Shanghai Dance Festival som startats och nu drivs av Jin Xing och hennes bolag Purple Star. Jag förutsätter att du som läser det här vet vem Jin Xing är. Om inte så Googla. Hon är berömd inte bara som koreograf och dansare, utan också som den som startade Kinas första moderna danskompani i början av 90-talet, den som otaliga gånger trotsat myndigheterna och med en envetenhet utan motstycke banar väg för den samtida konsten. Dessutom var hon gäst på Danshögskolans Close Encounters i våras.

Vår spelplats var ett nybyggt konstcenter, Ke Center of Contemporary Arts. Som ett jättelikt galleri var scenrummet som mätte ca 14 m till taknock. Vita väggar. träpanel i taket. En fast tross satte ramarna för riggen. 12 tekniker klättrade runt, hängde lampor och drog kablagen på plats. Lea, som är festivalens ljusmästare, var i Beijing. Hon är en av dem som har uppdraget att ljussätta OS invigningen, vilket medför att hon måste vara tillhands för jobbet där. På festivalen hade hon en annan begåvad kvinna som ”täckte upp”.

Helene och jag såg en av festivalens föreställningar på Dramatic Art Center där unga dansare och koreografer gav en föreställning. Föreställningen var ojämn men vi såg en duett: ”Fragments of Memory” av Sun Zhu-Zhen och Zhao Yuan-Hang som var verkligt intressant. Skarp och formsäker med ett angeläget innehåll. Det var kännbart som något både viktigt och vackert.

Festivalen pågick under flera veckor och omfattade många gästspel. Veckan före oss har 60 dansare och koreografer från Israel varit här. 6 föreställningar av olika grupper har presenterats med, enligt arrangören, tämligen svag respons från publiken. Den moderna danskonstens estetiker upplevs främmande och ”konstiga”. Det är ett otroligt pionjärbete Jin Xing och hennes medarbetare bedriver. Ett envetet arbete för att föra in olika samtida konstnärliga uttryck och impulser, men också för att stimulera kinesiska dansare och koreografer till mer utbildning och utbyten. Efter oss spelade en grupp från Schweiz. Festivalen avslutades den 28:e september med ett nytt verk av Jin Xing.

Mina tidigare erfarenheter av föreställningar i Kina, har varit de av en rörig och stökig publik som både äter, ringer och umgås i salongerna. Därför var jag lite orolig vad som skulle hända inför en så krävande föreställning som The Outmost White. Men mina farhågor kom på skam. Publiken var jättebra! Efter den första ”förvåningen” kändes koncentrationen och det var bara några som rörde på sig lite då och då. Vi var så glada för gensvaret! Många stannade kvar och pratade, hade frågor och min tolk fick jobba hårt...

En av dagarna åkte jag till Pudong (ny stadsdel med alla extrema skyskrapor man kan se på TV-bilder från Shanghai) där Jin Xing har sina arbetslokaler i ett nybyggt, otroligt exklusivt teater och konserthus. Exteriören är fantastisk! Hela huset ser ut som en jättelik skål. Jin Xings studio ligger tre våningar ner under jord, är ca 20X30m, med bra golv och förnämlig akustik. Högt i tak. Ett härligt rum att röra sig i.

Jag fick se första genomdraget med kostym av det nya stycket, 15 dansare, två akter om totalt 90 minuter. Musiken är komponerad av en tysk tonsättare och otroligt spännande kostymer av en kinesisk designer. Lea hade kommit tillbaka från Peking. Det är hon som ljussätter verket så även hon satt med under repetition.

Jag upplever Jin Xings arbete som genuint och personligt. Hon förmår att använda sig av den kinesiska kulturens olika fundament, myter – folkliga traditioner – peking operan osv., samtidigt som hon använder sig av ett modernt formspråk. Det är kinesisk modern dans. Så mycket annat jag sett i Kina har varit bleka kopieringar av västerländsk modern dans. Här uppstår det nytt som också utgår från den stora scenens format. Linjer, färger, formationer och den särskilda dynamik som krävs för att bära rörelsen över djupa orkesterdiken finns där. Det hade verkligen varit roligt om jag hade fått ett par dagar extra för att också kunna se premiären.

Efter repetition hade dansarna en kort paus och sedan arbetade de resten av eftermiddagen med mig. Vi hade så roligt! Dansarna har olika bakgrund i balett och modernt eller akrobatik. Jag var så glad över möjligheten att verkligen få möta dem i arbete. Spännande men kort process i för dem ett obekant arbetssätt. Det är verkligen viktigt att ta sig tid till den typen av möten när man är ute på gästspel. På kvällen kom sedan alla dansarna till vår föreställning. Därefter rev vi och jag hjälpte Helene att packa ihop och skaka ur alla hennes persedlar för att bli av med ovälkomna kackerlackor av jätteformat...

Vi fick också en ledig dag! Vi gick ut för att se Shanghai. Vi gick och gick och gick.... Affärsgator, gamla stan, The Bund – det där man ska göra som turist. Det var så roligt. Staden är lätt att tycka om även om vi hela tiden påminns om de otroliga klasskillnader som är kapitalismens baksida. Här finns t.ex. inte längre något socialt skyddsnät alls. Tiggare syns lite överallt, särskilt nattetid när bl.a. kvinnor vandrar runt med spädbarn på armen för att beveka turister att skänka pengar. Gamla män med krökta ryggar, ”pipskäg” och käppar släpar sig fram. Det gör ont. Många sover på gatan. Liksom i många av världens storstäder, tvingas man vända sig åt ena eller andra hållet.

Vi avslutade dagen med massage på Dragon Fly, gick hem, packade och mötte sedan upp med Jin Xing och Heinz Gerd för ett sista samtal. De bjöd på vin på terrassen till ett 5-stjärnigt hotell med utsikt över Shanghai. Efter en stund där gick vi ner på gatan där ett ungt kinesiskt par lagade mat under mycket primitiva förhållanden men med fantastiskt resultat. De serverade middagar för 3

rnbl Dit kom kineser för att äta på väg hem från jobb eller annat. De lagade mat fram till kl.2 på natten varje dag, med viss vaksamhet eftersom de saknar tillstånd. På enkla träbänkar satt vi där och hade det helt enkelt underbart bra.

Det är viktigt att vara med och utvecklar reella nätverk som kan bidra till utveckling av våra relationer och ge stöd till dem i Kina som verkligen gör skillnad. Civilcourage får en annan innebörd när man kommer ”bakom kulisserna” på den marknadsförda fasaden. Shanghai rymmer en förförisk yta, enorma rikedomar, obegriplig fattigdom, ett rikt kulturarv men också en avsaknad på de konstnärliga yttringar som kan bidra till att göra det samtida begripligt.

Jin Xing är en banbrytare. Hon arbetar hårt för att driva sin verksamhet, men också för att andra ska få plats och utvecklas. Att hon nu också lyckats arrangera festivalen för andra året i rad är en seger efter ett långt ”uthållighetsrace”. Genom sina täta resor till väst skapar hon sig en bild av det pågående och inviterar de hon tycker andra också borde få möta. På samma sätt bidrar hon till att kinesiska dansare och koreografer får del av kontaktytor i väst. Tonsättare, musiker, ljusdesigners och andra är en del av detta byggande. Det är fantastiskt härligt att få vara en del av detta.

Efva